

Imploderar Svenska kyrkan?

»Cybersynodens självutnämnda profeter«

Mats Svegfors skriver på ledarsidan i *Kyrkans Tidning* (2014-05-15) om den konfliktkultur som kan utvecklas i kristna sammanhang. Han jämför med tidigare erfarenheter från organisationer: I Moderaterna under Gösta Bohmans ledning var det i stort sett konfliktfritt, menar Svegfors. Medarbetarna hade fullt upp med att inte misshaga partiledaren. Inom Socialdemokraterna under Mona Sahllins och Håkan Juholts styre såg Svegfors en inre förstörelsekraft utvecklas i takt med att partiledarnas ställning försvagades. Kort sagt: En idéburen organisation kan dra på sig svårartade konflikter. De nya medierna ger nästan obegränsade möjligheter för alla att uttrycka åsikter om allt och alla, alltid. Svegfors har rätt i att organisationer som Svenska kyrkan verkar kunna implodera av elakheter. Det räcker att ägna en liten stund åt nätet: *Kyrkans Tidnings* kommentarfält är uppvisningar i utstuderade påhopp. Det samma gäller några bloggare som verkar ha obegränsat med tid att drämma råspår, i synnerhet mot Svenska kyrkans ledarskap. Svegfors resonerar om att Svenska kyrkan behöver ledare som inte är prästerligt milda utan som med vredgat engagemang tar itu med bakdaneriet. Svegfors lösning med vredgade kyrkoledare tror jag har passerat bäst-före-datum. Däremot behöver det ansvariga kyrkfolket träda fram, även på nätet.

Problemet är ecklesiologiskt, eftersom de nya medierna har lockat ut en kristen menighet i cyberspace: Cybersynoden. Det är en ecclesiola in ecclesia som drar till sig individer med gott om tid och ofta gedigna kunskaper inifrån Svenska kyrkans organisation. Slagfärdighet och ironi saknas inte heller. Däremot saknar Cybersynoden kött och blod. Den är helt platonisk. Cybersynoden har därför inget altarbord där Kristi kropp och blod delas. Påsk och jul firas förstås aldrig i Cybersynoden eftersom den saknar både kors och inkarnation. De flesta som är aktiva i Cybersynoden verkar heller inte ha något dop-

namn, i så fall skulle de inte behöva skriva anonymt.

Det som för 20 år sedan skulle ha sagts i förtroliga samtal mellan skål och vägg, sjungs nu ut på nätet. Att det är levande människor som blir tillhyggen i jeremiaderna verkar inte beröra skribenterna. I Cybersynoden är det ingen som behöver rätta ut sin hand i fridshälsning. Luthers utläggning av det åttonde budet har överhuvudtaget inte nått fram. Samtidigt, och det är ofrånkomligt: Själavårdsansvarets allvar vilar på var och en som i kraft av sin vinning bygger sig en plattform på nätet. Den ecklesiologi som Paulus strukturerar i Romarbrevet 12 och Första Korinterbrevet 12 borde Cybersynodens predikanter bli stilla inför.

Mats Svegfors efterlyste ett vredgat engagemang som tar i itu med intriger och bakdanteri i kyrkan. Ta Svegfors på orden och engagera dig som debattthysare! Det är bara att gå in i nätets debatter och säga emot personangrepp och osakligheter. Det vore självträffande och osant att därmed tro sig stå på det godas sida. Det är inte det som det handlar om, men med saklighet och för- och efternamn kan man hyfsa debatter. Det är stort nog.

Imploderar Svenska kyrkan? Naturligtvis inte. Det är Cybersynodens självutnämnda profeter som kan få individer att tro det. Cybersynoden imploderar av sin egen inåtvändhet. Den synoden framstår i sina rätta platonska proportioner om den får monologisera i fred så länge den inte ägnar sig åt personangrepp och osakligheter. Då ska den sägas emot. I en fråga håller jag med Cybersynoden: Kyrkan som samlas kring Kristi kött och blod kämpar just nu med djupgående utmaningar i Västerlandet. Det tillhör Kristi kyrkas väsen att den lever och utvecklas genom sina utmaningar. Så har det alltid varit för den korsmärkta, inkarnerade kyrkan.

MIKAEL MOGREN

